

STUART TURTON

ŞEYTAN
VE
KARANLIK SULAR

Çeviren
Özge Onan

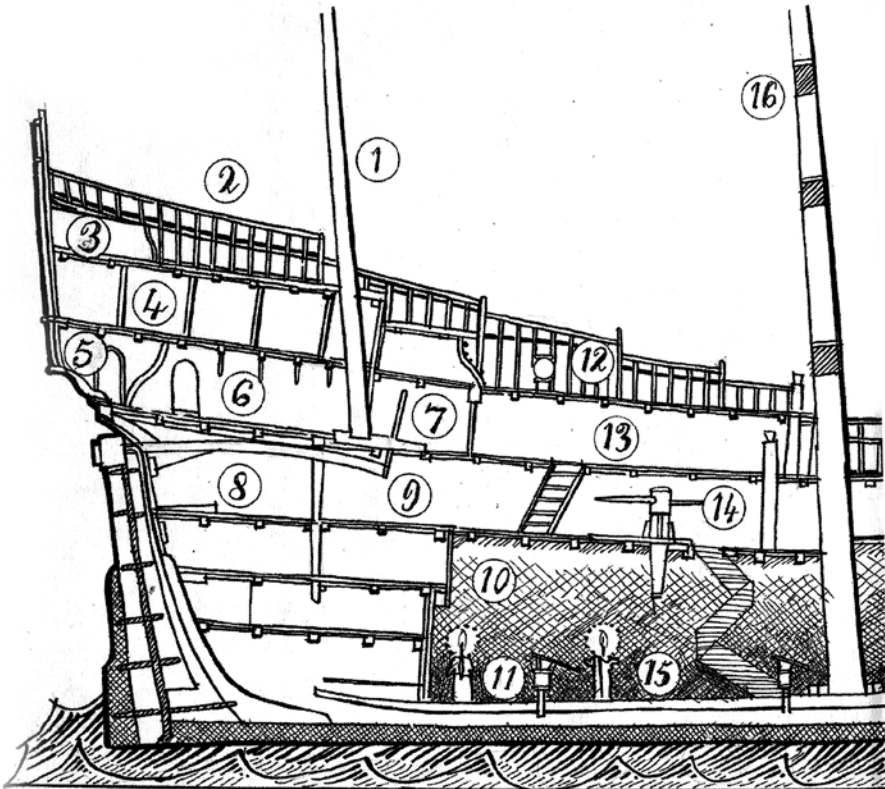

Soyluların Kamaralarının Yerleşimi

I	Mabeyinci Cornelius Vos	V	Sara Wessel
II	Kapitan Adrian Crauwels	VI	Vikontes Dalrhain
III	Lia Jan	VII	Creesjie Tens
IV	Marcus ve Oibert Pieter	VIII	Baş Tüccar Reynier Van Schooten

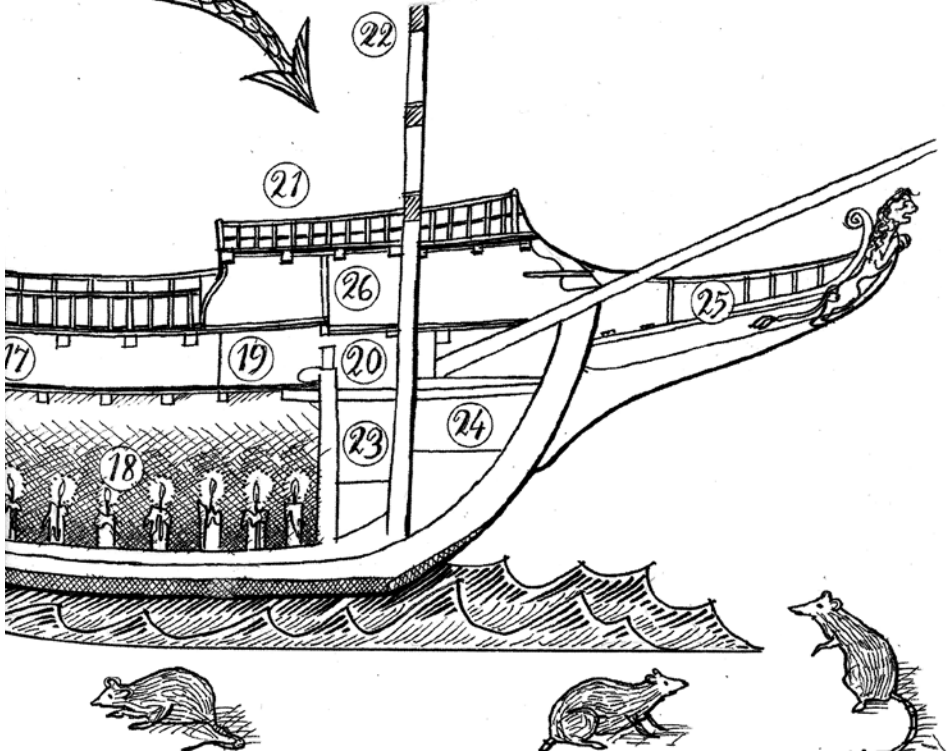
Kamaralar

I	II	III	IV
V	VI	VII	VIII

Saardam 1634 - Zaltialilerin isleđi uzerine

1	Mizana diređi	14	Bocurgal
2	Kıç kasarası güvertesi	15	Merdiven
3	Hayvan ağılları	16	Grandi diređi
4	Yolcu kamaraları x 8	17	Orlop güvertesi layfa bölümü
5	Genel Vali'nin kamarası	18	Ambar
6	Büyük kamara	19	Wyck'in kamarası
7	Dümen	20	Yelken ustasının kamarası
8	Barut deposu	21	Baş kasara güvertesi
9	Orlop güvertesi yolcuları	22	Pruva diređi
10	Ambar	23	Yelken ustasının deposu
11	Sintine pompası	24	Pipps'in hücresi
12	Kıç üstü güvertesi	25	Baş Bodoslama
13	Yarım güverte altı bölme	26	Baş kasara altı bölme

Ada'ya.

Ŗu an iki yaşındasın ve minik karyolanda uyuyorsun.

Çok tuhaf bir Ŗeysin ve bizi çok güldürüyorsun.

Bunu okuduğunda tamamen bambaşka biri olacaksın.

*O zaman hâlâ dost olacağımızı umuyorum. İyi bir
baba olacağımı umuyorum. Çok fazla hata yapmayacağımı
ve yaptığım hataları da affedeceğini umuyorum.*

Doğrusunu istersen ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok.

Ama her zaman çok uğraşıyorum.

Seni seviyorum, evlat. Bu kitap senin için.

Dönüőeğin kiři için.

GİRİŞ

1634 yılında Birleşik Doğu Hindistan Şirketi, bütün Asya ve Cape'e dağılmış durak noktalarıyla dünyanın en varlıklı ticaret şirketi idi. Bu duraklar arasında en kârlı olanı, Hintli tayfasıyla dolu kalyonlarla Amsterdam'a merasim asaları, biber, baharat ve ipek gönderen Batavia'ydı.

Yolculuk sekiz ay sürüyordu ve tehlikelerle doluydu.

Okyanusların büyük kısmının haritası çıkarılmamış ve yön bulma araçları da gelişmemişti. Batavia ve Amsterdam arasında tek bir güvenli rota vardı ve bu rotadan sapan gemiler genellikle kayboluyordu. Rotalarını bu "taşıma hattının" içinde tutan gemiler bile, felaketler, fırtınalar ve korsanların insafına kalmıştı.

Bataviada gemiye binenlerin büyük kısmı Amsterdam'a ulaşamayacaktı.

Rütbe sahipleri

Genel Vali Jan Haan, karısı Sara Wessel
& kızları Lia Jan
Mabeyinci Cornelius Vos
Askeri Kaptan Jacobi Drecht
Creesjie Jens & oğulları Marcus ve Osbert Pieter
Vikontes Dalvhain

Önemli yolcular

Vaiz Sander Kers & vasisi olduğu Isabel
Teğmen Arent Hayes

***Saardam*'ın yüksek rütbeli görevlileri**

Baş Tüccar Reynier van Schooten
Kaptan Adrian Crauwels
İkinci Kaptan Isaack Larme

Önemli gemi görevlileri

Lostromo – Johannes Wyck
Zaptiye Nazırı – Frederick van de Heuval

Tutuklu

Samuel Pippes

Devasa sırtına bir kaya parçası çarpan Arent Hayes acıyla inledi.

İkinci kaya parçası ıslık çalarak kulağının yanından geçti, üçüncüsü dizine çarpıp sendelemesine ve yerde fırlatabilecekleri başka taş parçaları arayan acımasız ve öfkeli kalabalığın daha da fazla yuhalamalarına sebep oldu. Yüzlercesi şehir polisi tarafından zorlukla zaptediliyordu, salyalarla kaplı dudaklarından hakaret çıgıkları yükseliyordu ve gözleri gazezden kararmıştı.

Sammy Pips gürlütünün içinden, “Tanrı aşkına, bir yere saklan,” diye yalvardı. Tozlu zeminde sendeleyerek ilerlerken kelepçeleri güneş ışığıyla parlıyordu. “İstedikleri benim.”

Arent, hem Pips’in hem de Bataviâdaki adamlarının yarısının iki katı boyunda ve bir buçuk katı genişliğindeydi. Tutuklu olan o olmasa da iri bedenini kendisinden çok daha ufak tefek olan arkadaşının kalabalıkla arasına koymuş, onlara onu nişan alabilecekleri çok küçük bir alan bırakmıştı.

Sammy’nin gözden düşüşünden önce onlara ayı ve serçe derlerdi. Daha önce bu benzetme hiç bu kadar doğru görünmemişti.

Pips zindandan onu Amsterdam’a götürmek için bekleyen gemiye binmek üzere limana götürülüyordu. Dört silahşor onlara eşlik ediyordu fakat adamlar, kendileri de bir hedef hâline gelmemek için mesafelerini koruyordu.

Güvenliğe ulaşmaları için kalan mesafeyi ölçmek üzere toz içindeki teri gözlerinden silerken Arent, “Bana seni korumam için para veriyorsun,” diye homurdandı. “Artık yapamayacak hâle gelene kadar bunu yapacağım.”

Liman Batavia'nın merkezindeki bulvarın en sonundaki devasa kapıların ardındaydı. O kapılar kapandığında kalabalık artık onlara ulaşamayacaktı. Ne yazık ki kapılar, sıcakta çok yavaş ilerleyen bir tören alayının en sonundaydı. Gün ortasında nemli zindandan ayrıldıklarından beri kapılara hiç yaklaşmamış gibiydiler.

Bir kaya parçası Arent'in ayağının yanında yere düşüp ayakkabılarının kuru toprakla kaplanmasına sebep oldu. Bir diğeri Sammy'nin zincirlerine çarpıp sekti. Tüccarlar çuvallara doldurdukları taşları satıyor ve bundan epey para kazanıyordu.

"Batavia'ya lanet olsun," dedi Arent öfkeyle. "Piçler ceplerinin boş kalmasına katlanamıyorlar."

Normal bir günde bu insanlar bulvarın iki yanına dizilmiş fırıncılardan, terzilerden, ayakkabıcılardan, ciltçilerden ve mum üreticilerinden alışveriş yapıyordu. Gülümser, gülüşür, ölümcül sıcaktan şikâyet ederlerdi ama bir adamı kelepçeleyip işkenceye maruz bıraktıklarında en uysal ruh bile kendini şeytana teslim ediyordu.

Arent'i iterek uzaklaştırmaya çalışan Sammy, "Benim kanımı istiyorlar," dedi. "Sen güvenli bir yere git, sana yalvarıyorum."

Arent, ellerini beceriksizce göğsüne bastıran, dehşet içindeki arkadaşına baktı. Koyu renk bukleleri alnına yapılmıştı ve yüksek elmacık kemikleri tutuklu kaldığı süre boyunca yediği dayak yüzünden şişip morarmıştı. Genellikle alaycı olan kahverengi gözleri genişçe açılmış ve umutsuzdu.

Gördüğü eziyete rağmen yakışıklı bir adamdı.

Bunun aksine Arent'in saçları kısacık, burnu yediği yumruklarla düzleşmişti. Biri bir kavga sırasında ısıarak sağ kulağından bir parça koparmıştı ve beceriksizce savrulan bir sopa birkaç yıl önce çenesi ve boynu boyunca yara izi bırakmıştı.

Arent inatçı bir tavırla, önlerinde yükselen tezahüratlar yüzünden sesini yükseltmek zorunda kalarak, "Limana ulaştığımızda güvende olacağız," dedi.

Tören alayı, beyaz bir aygırın üzerinde dimdik sırtıyla oturan, dar ceketinin üzerine bir göğüs zırhı sabitlenmiş, belindeki kılıcı tıngırdayan Genel Vali Jan Haan'ın önderliğinde ilerliyordu.

Haan on üç yıl önce Birleşik Doğu Hindistan Şirketi adına bu

köyü satın almıştı. Yerliler kontratı imzalar imzalamaz köyü tamamen yakıp yıkmış, külleri üzerine yerini alacak şehrin yollarını, kanallarını ve binalarını inşa etmeye başlamıştı.

Batavia artık şirketin en kârlı duraklarından biriydi ve Jan Haan şirketin yönetici kadrosuna, gizemli 17 Beyefendi'ye* katılmak üzere Amsterdam'a çağırılmıştı.

Aygırı bulvar boyunca ilerlerken kalabalık ağılıyor ve tezahürat ediyor, bacaklarına dokunmak için parmak uçlarını ona doğru uzatıyordu. Yere çiçekler atılıyor, hayır duaları ediliyordu.

Haan tüm bunları görmezden gelerek çenesini yukarıda, gözlerini ileride tuttu. Gaga gibi burnu ve kel kafasıyla Arent'e bir atın üzerine tünemiş bir şahini anımsatıyordu.

Nefes nefese kalmış dört köle ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Köleler süslü bir tahtirevanın içinde Genel Vali'nin karısını ve kızını taşıyordu. Kıp kırmızı suratıyla bir oda hizmetçisi tahtirevanın yanından yürürken sıcağa karşı yelpazesini sallıyordu.

Arkalarında, çarpık bacaklı dört silahşor, içinde Ahmak'ın bulunduğu ağır bir kutunun dört köşesini tutuyordu. Alınlarından ter damlıyor, ellerinin üstünü kaplıyor ve kutuyu tutmayı zorlaştırıyordu. Ayakları sık sık kaydığandan yüzlerinde korku ifadesi beliriyordu. Genel Vali'nin hazinesine zarar gelirse alacakları cezayı biliyorlardı.

Onların ardında, düzensiz bir kalabalık hâlinde saray mensupları ve dalkavuklar, kıdemli rahipler ve aile dostları ilerliyordu. Yıllardır sürdürdükleri ilişkileri onlara, bu rahatsız edici akşamüstünde Genel Vali'nin Batavia'yı terk edişini izleme fırsatı sunmuştu.

Gözlem yapmaya dalıp dikkati dağılan Arent kendisiyle sorumluluğu arasında bir boşluk oluşmasına izin vermişti. Uçarak gelen bir taş Sammy'nin yanağına çarpıp kanattı ve bunu kalabalığın tezahüratları izledi.

Sinirlerine hâkim olamayan Arent taşı yerden alıp onu fırlatan kişiye geri gönderdi, taş adamın omzuna isabet edip dönerek yere düşmesine sebep oldu. Kalabalık öfkeyle uluyup onları tutmakta zorlanan polislere doğru atıldı.

* Hollanda Doğu Hindistan Şirketi'nin en üst düzey yönetim kuruluna verilen addır (Felemenkçe: Heeren XVII). 17 sayısı, on yedi delegayı temsil eder. -çn

Etrafta uçuşan diğerk taşlardan kendini korumak için başını daha da eğen Sammy minnetle, “İyi atıştı,” dedi.

Limana vardıklarında Arent topallıyordu, koca bedeni ağrılar içindeydi. Sammy’nin ufak tefek yaraları olsa da çok zarar görmemişti. Yine de önlerindeki kapılar savrularak açıldığında bir rahatlama nidası çıkardı.

Kapının diğerk yanında sandıklar, makara hâline getirilmiş ipler, üst üste dizilmiş fiçılar ve hasır sepetlerin içinde gıdaklayan tavuklarla dolu, tıksı tıksı bir alan vardı. Bağırıp çağırarak yüklemeye işçileri, pırlıtlı limanda demir atmış yedi Indiaman kalyonuna götürölmek üzere kıyıda bir batıp bir çıkarak bekleyen kayıklara kargoyu yüklerken, domuzlar ve inekler onlara kederle bakıyordu. Toplanmış yelkenleri ve çıplak direkleriyle, ayaklarını havaya dikmiş ölü böceklerle benziyorlardı fakat hepsi kısa süre içinde üç yüzün üzerinde tayfa ve yolcuyla dolacaktı.

İnsanlar ileri geri kürek çeken vapurları izlerken bozuk para cüzdanlarını tıkırdatıyor, gemilerinin adı söylendiğinde herkesi öne doğru itiyorlardı. Çocuklar kutuların arasında saklambaç oynuyor ya da babaları alev almış geniş, mavi boşluğun utanıp bir bulut göndermesini sağlamaya çalışarak öfkeli gözlerle göğerk bakarken annelerinin eteklerine tutunuyordu.

Daha varlıklı yolcular, etraflarında hizmetlileri ve pahalı sandıklarıyla onlardan biraz daha uzakta duruyordu. Şemsiyelerinin altında homurdanarak beyhude bir çabayla yelpazelerini sallıyor, dantelli yakalarını tere buluyorlardı.

Tören alayı durdu ve kapılar onların ardından kapanmaya başlar-ken haykıran kalabalığın sesi giderek hafifledi.

Son birkaç taş da sandıklardan sektikten sonra saldırı sona erdi.

Uzun bir nefes veren Arent ellerini dizlerine dayayıp eğildi, alnın- dan damlayan ter toza düşüyordu.

Arent’in yanağındaki bir kesiğı inceleyen Sammy, “İyi misin?” diye sordu.

“Fena hâlde akşamdan kalmayım,” dedi Arent. “Onun dışında, çok kötü değilim.”

“Polis simya çantama el koydu mu?”

Sesinde samimi bir korku vardı. Birçok yeteneğinin yanı sıra Sammy becerikli bir simyacıydı; çantası, soruşturmalarını desteklemek için hazırladığı tentürler, tozlar ve iksirlerle doluydu. Çoğunu üretmesi yıllarını almıştı ve bunu yaparken, yeniden elde etmek için çok uzun mesafeler katetmesi gereken malzemeler kullanmıştı.

“Hayır, evi aramaya başlamalarından önce onu yatak odandan çaldım,” diye cevap verdi Arent.

“Güzel,” diye onayladı Sammy. “Küçük bir kavanozda bir merhem var. Yeşil olan. Onu her sabah ve her akşam yaralarına sür.”

Arent keyifsizce burnunun üzerini kırıştırdı. “Şu sidik kokulu olan mı?”

“Hepsi sidik gibi kokar. Sidik gibi kokmuyorsa iyi bir merhem değildir.”

Rıhtım tarafından Sammy’nin adını söyleyerek bir silahşor yaklaşıyordu. Üzerinde kırmızı tüy olan yıpranmış bir şapka takmış, aşağı sarkık kenarını gözlerinin üzerine doğru çekmişti. Karmakarışık, kirli, sarı saçları omuzlarına dökülüyor, sakalı yüzünün büyük kısmını gizliyordu.

Arent onu onaylayan gözlerle inceledi.

Batavia’daki silahşorların çoğu, ev korumalarıydı. Işıl ışıl parlar, şık selamlar verirlerdi ve gözleri açık uyumak konusunda başarılılardı, öte yandan bu adamın yıpranmış üniforması, onun gerçekten askerlerin yapması gereken işleri yaptığını gösteriyordu. Mavi ceketinin üzerinde eski kan lekeleri vardı ve her biri defalarca dikilmiş kurşun ya da kılıç delikleri de göze çarpıyordu. Dizlerine kadar inen kırmızı pantolonunun altında güneşten yanmış, sivrisinek ısırtıkları ve yara izleriyle dolu, kıllı bacakları görünüyordu. Barut dolu bakır mataralar bir palaskanın üzerinde tıngırdıyor, güherçile* çubuklarıyla dolu keselere çarpıyordu.

Arent’in yanına ulaşan silahşor ayağını sertçe yere vurdu.

“Teğmen Hayes, ben Askeri Kaptan Jacobi Drecht,” deyip eliyle yüzünün önündeki bir sineği kovaladı. “Genel Vali’nin korumalarından ben sorumluyum. Ailenin güvenliğini sağlamak için ben de

* Barut yapımında kullanılan bir malzeme. -çn

sizinle yolculuk edeceğim.” Drecht yanındaki silahşorlara döndü. “Haydi, gemiye binin, beyler. Genel Vali, Bay Pipp’s’in güvenli biçimde gemiye alınmasını istiyor.”

Tepeden gelen bir ses, “Beni dinleyin!” diye emretti.

Güneş ışığına karşı gözlerini kısıp boyunlarını çevirerek yukarıdaki sese doğru döndüler.

Gri paçavralar içinde bir adam, bir sandık yığınının üzerine çıkmıştı. Elleri ve yüzü kanlı bandajlarla sarılmıştı, sadece gözleri için küçük bir boşluk bırakılmıştı.

Drecht tiksintiyle, “Bir cüzzamlı,” dedi.

Arent içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Çocukluğundan beri ona, sadece varlıkları bile bütün bir köyü mahvetmeye yeten bu harcanmış insanlardan korkması öğretilmişti. Tek bir öksürük, en hafif bir dokunuş, uzun süren, korkunç bir ölüm anlamına gelirdi.

Tören alayının başındaki Genel Vali, “O yarattığı öldürüp yakın,” diye emir verdi. “Cüzzamlıların bu şehre girmesi yasak.”

Silahşorlar birbirlerine bakarken bir kargaşa yaşandı. Adam mızrak atamayacakları kadar yukarıdaydı, tüfekleri çoktan *Saardam*’a yüklenmişti ve hiçbirinin yayı yoktu.

Aşağıda yarattığı paniğin farkında değilmiş gibi görünen cüzzamlı, önünde toplanan herkesi tek tek süzdü.

“Bilin ki benim efendim,” –dolaşan bakışları Arent’in üzerine kilitlenerek paralı askerin kalbinin hoplamasına sebep oldu– “*Saardam*’la yelken açıyor. O gizli şeylerin efendisidir; tüm umutsuz ve karanlık şeylerin. Eski kanunlara uygun olarak size bu uyarıyı gönderdi. *Saardam*’ın yükü günah ve bu gemiye binen herkes acımasız bir yıkıma uğrayacak. Bu gemi Amsterdam’a ulaşamayacak.”

Adam son sözünü söylediği an, üzerindeki cübbenin etekleri alev aldı.

Çocuklar ağlamaya başladı. İzleyen kalabalığın soluğu kesildi ve insanlar dehşetle çılgık attı.

Cüzzamlı hiç ses çıkartmadı. Ateş, adam tamamen alev alana kadar bedeni boyunca tırmandı.

O hiç kıpırdamadı.

Gözlerini Arent’e kilitlemiş hâlde, sessizce yandı.